

hvem som helst – Loke såvel som Thor – så debatten går på argumenternes styrke og ikke på, hvem der fremfører argumenterne.

Heraf følger, at vi ikke respekterer noget som helst helligko-tabu, men erkender livets realiteter. Og her er der afgrunde til forskel mellem folketingspolitik om, at Danmark skal huse for eksempel 50.000 svenskere, tyskere og polakker og så Ninn-Hansens lov fra 1983 om, at nu begynder vi med at lade 50.000 muhamedanere Hellig-Krig-belemre vort lille land.

Bilag 2 er et af de få eksempler på et sobert debatindlæg fra den helt dominerende Ninn-Hansenske danskhedsprisgivningsslattehed.

Hvor mange der nu opholder sig i Danmark fra helt fremmede kulturkredse, ved ingen. Af forskellige årsager er registrering og statistikføring særdeles mangelfuld på området. Men enhver, der færdes rundt i det danske samfund, kan umiddelbart se og høre, at tallet har været i eksplosiv stigning siden 1983-lovens gennemførelse. For at undgå, at denne bliver en forbandelse for de kommende danskergenerationer, må Folketinget derfor nu foretage en kraftig opbremsning. I den igangværende udvikling er nemlig indbygget stærk acceleration hen imod, at danskhedens overlevelse i Danmark går tabt (jf. nærmere bilag 4–12).

Når Danmark er asylstat, skal det være, som vi gjorde det i perioden efter 5. maj 1945: Det offentlige opgave er alene at sørge for, at flygtningene kan opretholde livet uden tortur eller mishandling på grund af deres race, religion eller politiske overbevisning.

Vil enkelte danskere behandle dem bedre, må de selv af egen lomme frivilligt betale for det. Det kan aldrig være en opgave for de danske, der ikke ønsker det, at blive tvunget til at betale herfor. Det er helt vildt med flygtningeintegrationsudgifterne, hvor man vil lære iranere m.fl. at tale dansk, uanset at meningen vel er, at de efter kortere tid skal vende tilbage til deres fædreland. Dette må i al fald stå klart nu, da vi er kommet op på det horrible tal af ca. 22.100 flygtninge (se justitsministerens svar af 29. januar 1988, Folketingstidende 1987–88, 1. samling, forhandlingerne sp. 6248 f).

Over for hetzkampagnen om, at udlændinge tortureres, når de vender tilbage til deres hjemland, bemærkes dels, at så kan de rejse andetsteds hen, og dels, at Danmark alligevel ikke kan hindre alverdens ondskab eller blot begrænse den. I øvrigt har justitsministeren for nylig oplyst, at der intet tilfælde foreligger dokumenteret, »hvor hjemvendte asylansøgere er blevet udsat for forfølgelse med baggrund i de forhold, der har foreligget for danske myndigheder ved deres stillingtagen til asylansøgningen« (se Folke-

tingstidende 1987–88, 1. samling, forhandlingerne sp. 6247 f).

Hvad lovforslagets økonomiske konsekvenser angår, bemærkes, at det rige Vesttyskland ifølge lov af 28. november 1983 havde råd til at give en kontant skrub-af-præmie til de fremmedarbejdere, som rejste hjem i de første 9 måneder af 1984. Fremskridtspartiet har tidligere været inde på at importere tanken til Danmark (se forslag til folketingsbeslutning om økonomisk bidrag til hjemsendelse af fremmedarbejdere og deres familier, B 44, jf. Folketingstidende 1984–85, forhandlingerne sp. 3308–3325 og tillæg A sp. 1651–1654), men er på det mere fremrykkede sygdomsstadium, som den forarmede danske statskasse nu er kommet ud i, af den formening, at tanken ikke i øjeblikket kan komme på tale, og henviser i øvrigt herom til bilag 3. Men selvfølgelig kan det blive nødvendigt for Justitsministeriet at købe en togbillet for at undgå store fremtidsudgifter for offentlige kasser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte dele

Udvisningskompetencen

For at få ensartet praksis over hele landet skal det ikke være nogen kommunal opgave at udtage dem, der skal udvises. Den centralmyndighed, som skal forvalte opgaven, skal være en minister, som direkte kan komme til at stå skoleret i Folketinget og dets udvalg, hvis han for eksempel findes at have set for flot på de offentlige udgifter.

Personkredsen

Som kriterium for, om man er omfattet af loven, bruges, at vedkommende ikke har dansk indfødsret. Det giver en klar skillelinie, og i forhold til de andre lande kan det jo også være (næsten) umuligt at blive af med folk, som vi selv har givet indfødsret i Danmark. Forslagsstillerne håber, at folketingsflertallet i de kommende år vil blive mere tilbageholdende med at tildele dansk statsborgerskab til mennesker, som må befrygtes at komme til at tynde på de danske offentlige kasser, så landet må sørge dårligere for sine egne borgere. De samme penge kan jo ikke bruges to gange.

Omvendt kan Danmark selvfølgelig have internationale forpligtelser, som umuliggør udvisning af visse udlændinge (eksempelvis EF-regler, nordiske samarbejdsaftaler og flygtningekonventionen).

Den nye udvisningsadgang er begrundet i selvforsvar for dansk økonomi. Den erstatter derfor ikke de i øvrigt bestående udvisningsmuligheder som bistandslovens § 4 (bilag 13 og 14) og udlændingeloven, men supplerer dem.